

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Petri Chrysologi Archiepiscopi Ravennatis, viri
eruditissimi atque sanctissimi, Sermones In Evangelia De
Dominicis & festis aliquot solemnioribus totius anni,
insignes & peruetusti**

Petrus <Chrysologus>

Lvgdvni, 1623

In Psalmum XCIX. Sermo VI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50232](#)

Abel, per Henoch, per Sem, per Noë, per Abraham,
per Isaac, per Iacob, per Moysem, per omnes sanctos,
per quos Iudaica generatio in Euangelio lecta deri-

Mas. 1. tiatur, cum dicit: Abraham genuit Isaac, Isaac genuit
Iacob. Et omnia mea tua sunt. Quemadmodum? quia
tibi lex, tibi prophetia, tibi templum, tibi sacerdotium,
tibi sacrificia, tibi regnum, tibi munera, tibi (quod est
super omnia) natus est Christus. Sed quia tu per iniui-
diam perdere vis fratre, paternas epulas, patris gaudia
dignus es nō habere. Angusto sermone res latissimas,
non ut voluimus, aperire potuimus: sed scientiae ve-
stræ intellectui vestro lata sunt, quæ in sermone no-
stro videntur angusta. Non sit hæc ingrata simplex &
occulta collatio, quæ nos res mysticas & excelsas nō
narrare, non declarare, sed aperire compulit, & expla-
nare.

In Psalmum XCIX. Sermo VI.

Quoniam redeūte filio iuniore familia tota cho-
ros egit, cœlestem cecinit symphoniam, conue-
nit & nos hodie psalmum sumere, dare tympanum,
ponere organum, citharam tangere, & ad tantum Dei
Patris gaudium melodiam Dauidicam personare. *Iu-
bilate Deo inquit omnis terra.* Quid est, quod intelligen-
tia huius exultationis inquirit? Quid est, quod post
tanta deitatis, tam terribilia, tam mirifica præcepta
terra nunc vocatur, & invitatur ad iubilum? *Iubilate,*
inquit Deo omnis terra. Quid est, quod posteaquā ter-
ribilis? Deus mitissimi pastoris elegit officium, per-
sonam pastoris induit: Ut vagos populos, palætes ple-
bes, dispersas longè lateq; gentes, velut errantes oves
in vnum pastor misericors congregaret, immo ut na-
tiones feras, prædam mortis, carnis cibum, potum san-
guinis, bestiarum furorem sitientes, ad usum lactis, ad
cibum

cibum graminis, ad ouium totam duceret & redderet lenitatem, terræ omni pastoralem mandat, & imperat disciplinam, dicendo, *Omnis terra iubilate Deo.* Sicut militem turbæ terribilis producit ad bellum, sic oves ad pascua dulcedo iubilationis invitat. Bellandi ergo fremitum pastorali lenitate mitigare conuenit, ut gētes tam mitis gratia saluaret, quas diu peremerat feritas naturalis. Quod autem pastoralis bonus esset redditus, ad terras veniret Christus, clamauit ipse hodie. Ego sum pastor bonus, pastor bonus animam suam *Ioan. 10.* ponit pro ouibus suis. Hinc est quod adiutores, quod socios ad curam totius orbis ipse magister inquirit, dicēdo, *Iubilate Deo omnis terra.* Hinc est quod oves suas Petre vice sua, ut pasceret ad cœlum remeaturus commendat. Petre, inquit, amas me? pasce oves meas. Et ut tenuia redditus primordia nō cogeret potestate, sed pietate portaret, repetit, Petre amas me? pasce *Ioan. 21.* agnos meos. Commendat oves, ouium commendat germina, quia fœcūditatem gregis sui pastor præscius nouerat iam futuram, Petre amas me? pasce agnos meos. Iстis agnis collega pastoris Petri Paul^o pio pastu plena lactis vbera porrigebat, dicendo: *Lac vobis potum dedi, non escam.* Sensit hoc Rex beatus: & ideo pro balatu clamat, Dominus pascit me, & nihil mihi deerit: in loco viridi ibi me collocavit: super aquam refectionis educavit me. Post iuges ergo bellorum gemitus, post tristem sanguinis vitam euangelicæ pacis ad pascua iam redeunti verfulus sequens lætitiam annunciat seruituti. Erat homo peccati sernus, erat captiuus mortis, erat mācipium dæmonum, erat idolorum vernula, erat vitiorū verbero, erat criminum compeditus. Sic malis dominis talibus, tantisque exhibebat homo malam & miseram seruitutem. Quando non sub

*1. Cor. 3.**Psal. 22.*

morte lugens? Quando non sub dæmonibus pallens?
Quando non sub idolis tremens? Quando non sub
vitiis suspectus? Quando non sub criminibus despe-
ratus? Et ideo homo dabat extrema suspiria: quan-
do tales, tam crudeles dominos sustinebat. Pro-
pheta ergo videns nos à talibus liberatos, & reuoc-
atos ad obsequium creatoris, ad patris gratiam, ad
vnius boni domini liberam seruitutem, meritò exclam-
mat: *Seruite Domino in letitia: intrate, inquit, in conspectu*
eius in exultatione. Intrate non loco, sed corde. *Intrate*
in conspectu eius in exultatione. Quia quos eiecerat rea-
tus, quos expulerat conscientia, gratia reducit, intro-
mittit innocentia. *Intrate in conspectu eius in exulta-*
tione. Qui ingreditur in conspectu eius in exultatione,
est à reatu liber, est de præmio persecurus. Tamen
quid est quod hortatur? quod suadere nititur hic
Propheta? *Intrate in conspectu eius in exultatione.* *Quis*
in conspectu Dei liber? diuinis in oculis quis menti-
tur? *Quis* exultans ante terrorem maiestatis supernæ?
Archageli tremunt, pauent angeli, potestateſ metuunt,
in faciem cæli proruunt seniores: elementa fugiunt,
soluuntur saxa, mótes defluunt, terra tremit, & homo
terræ quā intrepidus intrabit? & adhuc cōsistit exul-
tās: vnde est quod Propheta hoc nos debere facere sic
præsumit? vnde est? Ex eo quod sequitur. *Scitote, inquit,*
quod Dominus ipse est Deus. Quia dominus ille Deus est,
qui fuit in carne nostra pulsillus: hinc est quod ille
Domin' Deus est, qui fuit in cunabulis nostris capax:
dulcis in gremio, mitis in habitu, in nostro cōtubernio
blandus. Et ideo, *Intrate in conspectu eius in exultatione.*
Quia totum pauporem diuinitatis, totum metū iudi-
cis in habitum nōstrum dedit, prouidenti locauit a-
spectu, & ingressus nō pœnas iudicis metuat, sed pa-
rentis præsumat amplexum. Et quomodo non exul-
ter,

ter, qui genitorem reperit, quem timuerat cognitorē?
Intrate in conspectu eius in exultatione: scitote quod dominus ipse est Deus. Ipse fecit nos, & non ipsi nos. Inanis est patris, matrisq; labor, nisi in germine affuerit opus, & auctoritas conditoris. Manus tuæ, inquit, fecerunt *Psal. 118.* me, & plasmauerunt me. Et alibi. Tu formasti me, & posuisti super me manum tuam. Ergo quod nascimur, quod sumus, non debemus ipsi nobis: quia totum debemus auctori. *Nos autem populi eius, & oves pascuae eius.* Probatum est prouerbiis saepissimè: quia cœlitus venerit pastor, qui errantes oves & lethali gramine fauciatas, superno iubilo vitalia reuocaret ad pascua. *Intrate, inquit, portas eius in confessione.* Sola est cōfessio quæ nos fidei facit introire per ianuam. *Atria eius in hymnis: confitemini illi, laudate nōmē eius.* Diximus, quod nobis esset iam positus intra domum patris, assumēda cœlestiū cantorū spiritualis symphonia: ut sit nobis in ingressu cōfessio, sint in atriis hymni, sit laus in penetralibus, vbi tota deitatis inhabitat plenitudo. *Confitemini illi, laudate nōmen eius.* *Confitemini illi, quia Deus est, laudate nōmen eius.* Per quod saluati sumus: & in quo cœlestis, terrestris, infernaque genu flectit, & diligit Dominum Deum creatura. *Quia suavis est Dominus.* Verè, quia *In aeternum misericordia eius.* Verè suavis est per misericordiam, per quam solam totius mudi amarissimam dignatus est auferre sententiam. Ecce agnus Dei, ecce qui tollit peccata mundi. *Et uerque in sacerdulū sacerduli veritas eius.* Deus enim salua veritate miseretur: qui sic dat peccatis veniam, ut iustitia in ipsa miseratione, rationeque custodiat: qui est benedictus in sacerdula sacerdorum. Amen.

Ioan. I.